
Wales: kvalitní studium a divoké noci

Wales: kvalitní studium a divoké noci

"Já?" To byla má první reakce na zprávu, že jsem uspěla v konkursu na půlroční stáž na univerzitě v Glamorganu. Ta se nachází ve Walesu, nedaleko Cardiffu, uprostřed přírody, ovcí, malých farem.

Vyplnit desítky stran formulářů, zaplatit ubytování, jízdenku Praha-Londýn a zpět, pořídit si rychlovarnou konvici, rádiobudík, koření, léky, nepromokavou bundu, dobrý slovník a mezinárodní platební kartu/8230/ a hlavně odvahu: v kostce vše, co jsem vyřídila před odjezdem do Země Draka, synonymum pro Wales.

Myšlenky plné obav z cizího prostředí narušila kontrola zavazadel v Calais. Vysvětlit, že staříčkový notebook není bomba, mi dalo po probdělé noci na sedačce zabrat. Pak už to šlo rychle: londýnské nádraží Victoria station, čtyři hodiny do Cardiffu, třicet minut do Glamorganu. Konečně jsem dorazila do Ubytovacího centra. Kolem třinácté hodiny měl přijít první spánek v království. Měl.

Já nechci techno!

Sny se záhy rozplynuly. Britové totiž chodí do postele kolem jedné hodiny ráno a všichni "ospalci" se jim chtě nechtě musí přizpůsobit. Hned první noc jsem proto ve slovníku vyhledala všechna synonyma pro slova: opilý, řev a lhotejný. Trochu úzkoprsý? Ale kdeže. Máte-li pokoj nad společenskou místností, nesnášíte-li technohudbu a pozvracené schody, budou se vám hodit.

Ve dne jinak milá stvoření, vaši spolubydlící, totiž propadají v noci prakticky jedině zálibě - alkoholu. Úměra řevu se přitom rovná množství vypitých piv u mužů, a vodek s džusem u dam. Přidá-li se k tomu navíc několik požárních poplachů kolem čtvrté ráno v důsledku toho, že kdosi kouřil pod všudypřítomnými hlásiči ohně, je to moc. Mlčela jsem tři týdny. Po stížnosti na správně koleji byl klid.

Úředník na univerzitě uznal, že za 38 liber týdně mám i já nárok na sny ve svých šesti metrech čtverečních. Ani nevraživé pohledy mých 18-21letých spolubydlících (v Británii se obvykle na VŠ studuje jen 3 roky) se kupodivu nedostavily.

Bydlení v univerzitním zařízení je obvykle dražší než pokojík v soukromém sektoru. Tam si můžete pronajmout s několika studenty rovnou celý dům. Ušetříte několik liber týdně, jeho sdílení však není ideální: nikdo vám například neuklidí společné prostory (kuchyň, toaletu, koupelnu). Při souži- ti s nepořádnými Brity opravdu problém.

Ty jdeš pěšky?

Jelikož jsem pro jistotu šetřila, kde se dalo, chodila jsem do školy pěšky.

Vzdálenost čtyř kilometrů patří ve výrazu Britů do sekce: hodně daleko. Záhy jsem tedy na koleji proslula jako ta, co chce spát a ta, co nechce vzít nikam autem.

Univerzita byla přes zalesněný kopec, který ve dne hrál všemi barvami.

Idylu doplnily všudypřítomné ovce a milí farmáři, kteří mě už druhý den pobytu začali spontánně zdravit.

Týden po mém příjezdu začal semestr. Program Erasmus poskytuje ve výběru předmětů značnou volnost. Zapsala jsem si proto semináře hned z několika oborů: z mediálních věd, literatury a historie.

Zhruba na třetinu z nich jsem chodila s dalšími dvěma Čechy, kteří byli v zimním semestru v Glamorganu, zbytek už jsem "protrpěla" sama. Záhy jsem shledala dvě zcela rozporné skutečnosti: úroveň výuky je na univerzitě mnohem vyšší než v ČR, znalosti zdejších maturantů však vesměs příšerné. Když jsem na vyzvání pedagoga jako jediná dokázala odpovědět na otázku: Co je to daň z hlavy, přišel potlesk. Zrudlá ve tváři jsem učinila další zkušenost - když na sebe nechceš upozornit, nechlub se znalostmi.

Kundera a rádiobudík

Nejbližší duši v Glamorganu se záhy stala Němka Kathrine. Právě s ní udělala moje angličtina největší pokroky. Studovala totiž učitelství a opravdu se snažila.

Obecně platí, že britská komunita - stejně jako jakákoli skupina ve většině - příliš nových tváří nepřijímá. Mé rozhodnutí pohnout s jazykem bylo jinak neintenzívnější v prvních dvou měsících: každý den jsem se naučila alespoň jedno slovo. Prohlížela jsem si svět kolem sebe a jako malá opakovala: kohoutek, voda, kape atd.

Množství slovíček jsem načerpala četbou, ani tak ne odborných textů, stejně dostanete i v ČR, ale prostřednictvím mého milovaného Čecha - Milana Kundery. Mýma rukama prošly všechny jeho svazky z knihovny. Myšlení krajana v literárním textu značně zpříjemnilo vstřebávání angličtiny.

Pomohl i rádiobudík. Právě s ním jsem strávila snad nejvíce času v Británii. Mluvené slovo moderátorů plně nahradilo živé "duše", které zůstaly v ČR. Trochu jen sem tam zaskočila waleština. Země Draka totiž zažívá své národní obrození a programy v jednotlivých jazycích se tak na vlnách střídají.

Jídlo, které brzy omrzí

S přiděleným stipendiem jsem v pohodě vystačila, pět set eur mi dokonce zbylo. Šetřila jsem hlavně na jídle. Hledala jsem slevy, akce, výprodeje. Stejně jako většina zahraničních studentů v Británii. Snídala jsem toasty, obědvala špagety a psala přitom dopisy domů. Samozřejmě, čekaly mě i společné obědy se spolužáky. Britská kuchyně však není příliš chutná. Menu - hranolky ke všemu (včetně rizota), fazole, smažená ryba se opravdu přejí během týdne. Krmě vyšla "jen" na dvě libry. Za stejnou částku při nákupu v obchodě uvaříte čtyři jídla.

(Autorka vystudovala katedru mediálních studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy a je redaktorkou Práva)

www.britishcouncil.cz - Britská rada. Informace o nabídkách univerzit a stipendiích i pro české občany.

www.britcoun.org/eis/britschl.htm , www.scholarship-search.org.uk/ - Informace pro zájemce o studium ve Velké Británii ze zemí mimo EU. Britská vláda vypisuje přibližně pouze 850 stipendií ročně pro tento typ studentů v postgraduálním studiu.

www.ucas.ac.uk - Universities and Colleges Admissions Service: ústřední státní úřad, který přijímá uchazeče na britské vysoké školy.